

Marian Głosek, Leszek Kajzer

Siemkowice, pow. Pajęczno

Informator Archeologiczny : badania 8, 260-261

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SIEDLCE

Muzeum Ziemi Podlaskiej
w Siedlcach
Mazowiecki Ośrodek Badań
Naukowych w Warszawie

Badania prowadził mgr Tadeusz Wróblewski. Finansowało Towarzystwo Miłośników Podlasia w Siedlcach. Drugi sezon badań. Stanowisko miejskie przy pałacu Ogińskich, osadnictwo wczesnośredniowieczne, późnośredniowieczne i nowożytne./XII-XIII w; XIV-XV w; XVI-XVIII w./.

Kontynuowano badania na terenie miasta. Prace wykopaliskowe prowadzono w rejonie pałacu Ogińskich, około 10 m na wschód od północnego skrzydła. Zakładając stanowisko w tym rejonie brano pod uwagę ewentualne stwierdzenie relikwów wcześniejszych założeń mieszkalnych właścicieli dóbr siedleckich, a także śladów założenia obronnego grodziska.

Badania skoncentrowano na wykopie o powierzchni 16,5 m². W trakcie eksploracji stwierdzono:

a/ relikwty osadnictwa wczesnośredniowiecznego w postaci resztek drewnianej konstrukcji budynku mieszkalnego. Uchwycono północno-zachodni narożnik słabo zachowanej konstrukcji drewnianej przyziemia budynku z resztkami paleniska wewnątrz zbudowanego z kamieni polnych. Materiał ceramiczny wydobyty z wypełniska konstrukcji datuje ją na XII-XIII wiek.

b/ silnie zakłóconą wkopami późniejszymi warstwę odnoszoną na podstawie materiału ceramicznego do XIV-XV wieku.

c/ odcinek głębokiego rowu o szerokości 2,5 m, biegnącego po osi północ-południe. W wypełnisku rowu warstwa ciemno-brunatnej ziemi z wkładkami żółtego piasku stwierdzono dużą ilość fragmentów ceramiki: naczyń, kafli, dachówek oraz fragmenty naczyń szklanych. Materiał ceramiczny datuje rów na okres od XVI do XVIII wieku. W dolnych partiach wypełniska znaleziono szeląg Jana Kazimierza z 1664 r.

Badania będą kontynuowane.

SIEMKOWICE, pow. Pajęczno

Zakład Archeologii Polski
Środkowej Instytutu Historii
Kultury Materialnej PAN
w Łodzi

Badania prowadzili dr Marian Głosek i dr Leszek Kajzer. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Dwór XV-XX w.

Celem prac było określenie chronologiczne faz budowy dworu w Siemko-

wicach oraz zbadanie nasypu ziemnego, na którym posadowiony jest obiekt. Dwór zlokalizowany jest na skraju wysoczyzny, na kopcu ziemnym otoczonym fosą. W odległości około 250 m na północny zachód od dworu, wśród zalewowych łąk znajdowało się grodzisko stożkowate; obecnie całkowicie rozwieżone. Tegoroczne badania archeologiczno-architektoniczne doprowadziły do następujących stwierdzeń.

Najstarszą częścią budynku jest pozostałość kamiennej wieży-kamieńca, którego budowę datować należy na r.1441. Kamieniec wzniesiono na planie zbliżonym do kwadratu /o boku około 10 m/ na skraju wysoczyzny, którą w trakcie budowy fundamentów i ścian budynku nadsypano, uzyskując formę kopca. Pierwotna wysokość kamieńca i ilość kondygnacji jest obecnie niemożliwa do ustalenia.

W drugiej połowie XVI w. /może przed 1564/ obiekt rozbudowano do formy renesansowego dworu obronnego, założonego na planie 17 x 18,5 m posiadającego 3 kondygnacje /przyziemie, parter, piętro/, 4 izby na parterze i 3-4 na piętrze.

W końcu XVII wieku dwór ponownie przebudowano /data 1692 wyryta na sosrębie we wschodniej izbie dworu/ kiedy to dobudowano przy narożniku wschodnim kwadratowy alkierz. W tym też czasie nastąpił gruntowny remont, który wiązać można hipotetycznie z przejściem włości siemkowieckiej z rąk Siemkowskich-Radoszewskich do Święcickich.

W połowie XIX w. dwór uległ pożarowi, po którym zostaje obniżony o jedną kondygnację. Wtedy to przemurowano piwnice zakładając w nich sklepienia beczkowe, dobudowano dwie parterowe, niepodpiwniczone przybudówki, nadbudowano alkierz do formy wieży zwieńczonej pseudostylowym krenelarnem i poddano dwór generalnemu remontowi.

Rok 1944 przyniósł kolejny pożar dworu po którym został on w latach 1951-1953 wyremontowany przez WKZ i pozbawiony XIX-wiecznych dobudówek.

Wykopy dostarczyły dużej ilości ruchomego materiału zabytkowego, głównie ceramiki i kości a także fragmenty kafli piecowych, szkła i przedmiotów metalowych. Uzyskano szereg informacji dotyczących konserwacji i adaptacji budynku na Gminny Ośrodek Kultury.

Badania zostały zakończone.

SIERADZ
Wzgórze Zamkowe

Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska P.P.PKZ
Oddział w Warszawie

Badania prowadziła mgr Urszula Perlikowska. Finansował WKZ w Łodzi. Szósty sezon badań. Gród i zamek /XI-XIV w./.

W b.r. kontynuowano prace. Założono dwa wykopy /nr 9 i 10/ o powierzchni 90 m², przylegające do wykopu 1A/73. Celem badań było uchwycenie dalsze-